

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Rezidence Sulická s.r.o.**, IČO: 03336808
se sídlem Přátelství 550, Praha 10 - Uhřetěves

zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Kiršnerem
se sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2020 č.j. MHMP 1478271/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního ze dne 15.11.2019 č.j. P4/550946/19/OST/JIZA (dále jen „prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

rozhodnutí“). Úřad městské části Praha 4, odbor stavební (dále jen „stavební úřad“) výrokem I. prvostupňového rozhodnutí podle § 39 odst. 2 správního řádu zamítl žádost žalobce o prodloužení lhůty k doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí týkající se změny stavby nazvané „Rezidence Sulická“ včetně souvisejících inženýrských sítí a zpevněných ploch na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a X v katastrálním území X a parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území X, výrokem II. pak podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o změně stavby nazvané „Rezidence Sulická“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území X, parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území X, a výrokem II. podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání územního rozhodnutí týkající se změny stavby specifikované ve výroku I. (dále jen „předmětná stavba“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 27.7.2017 byla u stavebního úřadu uplatněna žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Rezidence Sulická – novostavba bytového domu s obchodními prostory na pozemcích č. parc. X, X, X, X k. ú. X“. Stavební úřad usnesením č.j. P4/152338/17/OST/JIZA ze dne 30.11.2017 zahájené územní řízení přerušil a vyzval žalobce k doplnění taxativně stanovených podkladů řízení, vše ve lhůtě do 31.5.2018. Dne 7.5.2018 žalobce u stavebního úřadu podal žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané „Rezidence Sulická – novostavba bytového domu s obchodními prostorami na pozemcích č. parc. X, X, X, X k. ú. X (změna stavby)“, a téhož dne J. M. – inženýrská činnost, pod č.j. 63141 uplatnil podání označené jako „doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí č.j. P4/152338/17/OST/JIZA ze dne 30.11.2017“. Stavební úřad usnesením č.j. P4/088197/18/OST/JIZA ze dne 28.6.2018 územní řízení vedené ve věci „Rezidence Sulická“ přerušil současně s výzvou k doplnění taxativně stanovených podkladů žádosti, to vše ve lhůtě do 31.10.2018. Dne 2.10.2018 bylo v podatelně Úřadu městské části Praha 4 uplatněno podání evidované pod č.j. 127617, označené jako „akce „Rezidence Sulická“ předávací protokol“, jehož přílohou byly v části „obsah“ vyjmenované doplňované podklady. Podáním ze dne 13.2.2019 evidovaným Úřadem městské části Praha 4 pod č.j. 39707 J. M. – inženýrská činnost, sdělil, že již nezajišťuje inženýrskou činnost týkající se záměru „Rezidence Sulická“. Správní spis vedený v dané věci dále obsahuje podání evidované pod č.j. 201095 ze dne 20.5.2019, označené „Doplnění dokumentace pro akci: Rezidence Sulická – změna stavby“ (podatel není uveden) a podání evidované pod č.j. 267150 ze dne 25.6.2019, označené jako akce: Rezidence Sulická – změna stavby“, „Předávací protokol ke koordinaci akce PRE se žádostí o UR“, s uvedeným obsahem „Potvrzení PREdistribuce k Rezidenci Sulická s.r.o.“ (podatel označen jako F. F.). Stavební úřad usnesením č.j. P4/055918/19/OST/JIZA ze dne 30.7.2019 územní řízení vedené ve věci „Rezidence Sulická“ opětovně přerušil a vyzval žalobce k doplnění taxativně stanovených podkladů žádosti, a to ve lhůtě do 31.10.2019. Dne 30.10.2019 žalobce podal žádost „o prodloužení termínu“ k doplnění podkladů žádosti do 31.12.2019. Následně stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce o prodloužení lhůty k doplnění podkladů řízení zamítl a současně územní řízení ve věci stavebního záměru „Rezidence Sulická“ zastavil dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání s tím, že odvolání bude doplněno o odůvodnění v přiměřené lhůtě 30 dní. Stavební úřad vyzval zástupce žalobce podle § 37 odst. 3 správního řádu k doplnění odvolání ve stanovené lhůtě, z obsahu správního spisu nicméně nevyplývá, že by žalobce odvolání doplnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

3. Žalovaný v rámci odvolacího řízení zjistil, že stavební úřad prostřednictvím tří výše uvedených výzev umožnil žalobci jakožto žadateli nápravu vad a nedostatků žádosti o vydání územního rozhodnutí, které bránily řádnému přezkoumání celé věci. V obsahu všech tří výzev se částečně opakují tytéž chybějící a nejasné údaje v doložené dokumentaci, chybějící stanoviska, vyjádření, a to včetně vyjádření, která již pozbyla platnosti. Žalobce však ani na opakovanou výzvu některé požadované podklady nedoplnil. Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl výčet jednotlivých požadavků stavebního úřadu adresovaných žalobci v souvislosti s výzvami k odstranění vad žádosti, které žalobcem nebyly splněny. Dle žalovaného se jedná o údaje, které jsou nezbytné pro řádné posouzení navrhovaného stavebního záměru a které bylo možné doplnit bezchybně ve stanovených lhůtách, jež byly přiměřené úkonům. Požadavek žalobce na prodloužení lhůty k doplnění požadovaných podkladů řízení o dva měsíce, tj. místo stanovené lhůty do 31.10.2019 ve lhůtě do 31.12.2019, nebyl zjištěn důvodným, přičemž ze strany žalobce k žádnému, byť částečnému doplnění nedošlo ve stanovené lhůtě do 31.10.2019 a ani do doby vydání prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad tak výrokem I. prvostupňového rozhodnutí žádost žalobce o prodloužení lhůty k doplnění podkladů řízení uvedených ve výzvě ze dne 28.6.2018 (poznámka soudu: správně mělo být uvedeno ve výzvě ze dne 30.7.2019) zamítl oprávněně.
4. K výroku II. prvostupňového rozhodnutí, kterým stavební úřad zastavil územní řízení ve věci stavebního záměru „Rezidence Sulická“, žalovaný uvedl, že žalobce byl třikrát vyzván k doplnění své žádosti formou usnesení a výzvy a vždy mu byla stanovena přiměřená lhůta ke splnění této povinnosti. Zároveň byl vždy výslovně upozorněn na důsledky nedoplnění požadovaných podkladů řízení ve stanovené lhůtě textem „Pokud nebudou nedostatky ve stanovené lhůtě odstraněny, bude řízení dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno“. Stavební úřad postupoval zákonným způsobem, neboť v souladu s § 64 odst. 1 správního řádu a 86 odst. 5 stavebního zákona poskytl žalobci nadstandardní možnost nápravy nedostatků jím uplatněné žádosti, které však žalobce nevyužil. Z formulace ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu vyplývá, že správnímu orgánu není dána dispozice k zastavení či nezastavení řízení na základě správního uvážení, ale je mu stanovena povinnost takové řízení zastavit. Stavební úřad tak v dané věci postupoval zákonným způsobem, a odvolání žalobce není důvodné.
5. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve zopakoval výčet jednotlivých požadavků stavebního úřadu adresovaných žalobci v souvislosti s výzvami k odstranění vad žádosti, který je obsažen v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a poté uvedl, že žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru byly lhůty poskytnuté žalobci dostačující a odpovídající danému druhu správního řízení. Žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí; má za to, že žalovaný došel na základě zjištění skutkového stavu k nesprávnému právnímu posouzení daného předmětu řízení. Dle názoru žalobce neobstojí tvrzení žalovaného, že lhůty poskytnuté žalobci byly dostačující s ohledem na předmět řízení, neboť se jedná pouze o subjektivní hodnocení správních orgánů, které se nezakládá na jakémkoliv právním základu. Žalobci není znám jakýkoliv právní předpis, který by danou problematiku upravoval, či jakákoliv judikatura, která by se daným problémem

zaobírala. Dle základních zásad správního práva mají správní orgány jednat hospodárně a chránit zájmy a práva osob, aby nedocházelo ke vzniku škody. Žalovaný tyto zásady porušil, neboť s ohledem na výrok napadeného rozhodnutí dochází na straně žalobce ke vzniku škody. Žalobce předně nemůže s ohledem na rozhodnutí správních orgánů dále pokračovat ve svém stavebním záměru. Žalobce též investoval značnou část financí na potřebné dokumenty, které v případě zastavení řízení nebudou moci být dále použity s ohledem na délku správního řízení.

6. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že v daném případě neexistuje zákonný důvod pro nevyhovění jeho žádosti (míněno zřejmě žádosti o prodloužení lhůty), neboť nehrozí újma na právech třetích stran a taktéž nedochází k zásahu do jakéhokoli veřejného zájmu chráněného zákonem. To ostatně žalovaný ani netvrdí. Výrok napadeného rozhodnutí se opírá pouze o subjektivní pohled osoby, která danou věc rozhodovala.
7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že územní řízení ve věci stavebního záměru nazvaného „Rezidence Sulická – novostavba bytového domu s obchodními prostory na pozemcích parc. č. X, X, X, X, k. ú. X“ bylo zahájeno dne 27.7.2017 podáním žádosti žalobce. Tato žádost byla nedostatečná, nesplňovala požadavky na obsah dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, nebyla podložena všemi příslušnými stanovisky dotčených orgánů a některá předložená vyjádření nebyla platná. Stavební úřad žalobci opakovaně umožnil odstranění nedostatků jeho žádosti, tyto nedostatky jednoznačně označil a opakovaně stanovil žalobci lhůtu k jejich odstranění (30.11.2017 – 31.5.2018, 28.6.2018 – 31.10.2018, 30.7.2019 – 31.10.2019), celkem cca 13 měsíců. K řádnému doplnění požadovaných podkladů řízení však ze strany žalobce nedošlo. Žalobce namísto toho požadoval další prodloužení lhůty naposledy stanovené k doplnění podkladů žádosti.
8. Stavební úřad v souladu s § 86 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) umožnil žalobci žádost doplnit a k tomu mu stanovil v součtu lhůtu nadstandardní (cca 13 měsíců), aniž by k řádnému doplnění žádosti ze strany žalobce došlo. Dle názoru žalovaného není povinností správního orgánu žádosti o prodloužení lhůty stanovené k doplnění podkladů žádosti vždy vyhovět, neboť taková povinnost z § 39 odst. 2 správního řádu nevyplyvá. Z § 6 správního řádu vyplývá povinnost správních orgánů postupovat v řízení rychle, hospodárně a bez zbytečných průtahů. Žalovaný v tomto směru poukázal na rozsudek ze dne 10.1.2019 č.j. 1 As 270/2018 - 23, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že: *„Jakkoliv mají správní orgány povinnost vycházet vstříc účastníkům řízení (§ 4 odst. 1 správního řádu), i uplatňování této zásady ve správním řízení musí mít své meze. Opakované prodlužování lhůt nepřiměřeně protahuje stavební řízení, za což bývají stavební úřady veřejností kritizovány, a to ačkoli, jak svědčí i tento případ, jsou na vině mnohdy účastníci řízení, kteří právě nesplněním svých zákonných povinností spojených s podáním žádosti řízení sami zdržují.“*
9. K tvrzení žalobce, že nemůže s ohledem na výrok napadeného rozhodnutí pokračovat ve svém stavebním záměru, žalovaný uvedl, že zastavení územního řízení v konkrétní věci nebrání tomu, aby byla žádost znovu v řádném obsahovém stavu uplatněna.

10. Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích; žádné další argumenty podstatné pro rozhodnutí ve věci samé neuvedli.
11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán; vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).
12. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
13. Podle § 86 odst. 1 stavebního zákona (ve znění účinném do 31.12.2017) žádost o vydání územního rozhodnutí obsahuje kromě obecných náležitostí podle správního řádu základní údaje o požadovaném záměru, identifikační údaje o pozemku nebo stavbě, na nichž se má záměr uskutečnit, uvedení osob, které mají vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich, jestliže může být jejich právo územním rozhodnutím přímo dotčeno.
14. Podle § 86 odst. 2 stavebního zákona k žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí
 - a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem,
 - b) závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo jiné doklady podle zvláštních právních předpisů, nevydává-li se koordinované závazné stanovisko podle § 4 odst. 7 nebo o závazné stanovisko vydávané správním orgánem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí,
 - c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem,
 - d) smlouvy s příslušnými vlastníky veřejné dopravní a technické infrastruktury nebo plánovací smlouvy, vyžaduje-li záměr vybudování nové nebo úpravu stávající veřejné dopravní a technické infrastruktury,
 - e) dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, která obsahuje průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, výkresovou dokumentaci a dokladovou část.
15. Podle § 86 odst. 7 stavebního zákona obsahové náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí a jejich příloh, včetně rozsahu a obsahu dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, stanoví prováděcí právní předpis. Dokumentace změny využití území může být nahrazena dokumentací podle zvláštních právních předpisů, které upravují nové využití území, pokud náležitosti takové dokumentace jsou stanoveny zákonem.
16. Podle § 86 odst. 5 věty první stavebního zákona pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve žadatele k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze žadateli.

17. Podle § 87 odst. 4 stavebního zákona v jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na základě dokladů předložených žadatelem, rozhodne stavební úřad bez zbytečného odkladu, nejdéle však do 60 dnů ode dne zahájení územního řízení; ve zvlášť složitých případech, zejména při postupu podle odstavce 2, stavební úřad rozhodne nejdéle do 90 dnů.
18. Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.
19. Podle § 39 odst. 2 správního řádu lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.
20. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
21. Podle § 6 odst. 1 věty první správního řádu správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů.
22. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud předně považuje za nutné zdůraznit, že žalobce žádnou námitkou nezpochybnil závěr správních orgánů obou stupňů, že jeho žádost o vydání územního rozhodnutí týkající se předmětné stavby byla stížena podstatnými vadami, které nebyly ve stanovené lhůtě odstraněny. Obsáhlý výčet těchto vad a nedostatků, resp. chybějících náležitostí žádosti, k jejichž odstranění byl žalobce v průběhu řízení stavebním úřadem vyzýván, a to dokonce opakovaně, učinil žalovaný součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě tento výčet bez jakéhokoliv komentáře či projevu nesouhlasu pouze zopakoval; nepopřel, že jím podaná žádost byla těmito vadami stížena, ani netvrdil, že se nejednalo o podstatné vady bránící pokračování v řízení. Jinými slovy řečeno, žádnou relevantní argumentaci nebrojil proti závěru stavebního úřadu a potažmo též žalovaného o naplnění důvodu pro zastavení řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí zakotveného v § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
24. Námitku, kterou žalobce napadá závěr žalovaného, že lhůty poskytnuté žalobci (k odstranění vad jeho žádosti) byly s ohledem na předmět řízení dostačující, neshledal soud opodstatněnou. Není pravdou, že by žalovaný k tomuto závěru dospěl na základě pouhého subjektivního hodnocení, které by postrádalo jakýkoliv právní základ. Žalovaný v tomto směru náležitě zohlednil nejen samotnou délku řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí, která byla podána již 27.7.2017, ale především skutečnost, že stavební úřad opakovaně poskytl žalobci možnost odstranit vady a nedostatky jím podané žádosti o vydání územního rozhodnutí, které bránily řádnému posouzení věci, a to prostřednictvím tří výše zmíněných výzev. Vzal v potaz také to, že v obsahu těchto výzev se částečně opakovaly tytéž chybějící a nejasné údaje v doložené dokumentaci, chybějící stanoviska a vyjádření. Přes trojí výzvu ze strany stavebního úřadu žádost o vydání územního

rozhodnutí nadále vykazovala četné nedostatky bránící jejímu projednání. Žalovaný zároveň přihlédl k tomu, že vytčené nedostatky žádosti bylo možné odstranit (a chybějící náležitosti doplnit) ve lhůtách stanovených stavebním úřadem. Nutno podotknout, že ani tuto skutečnost, jež dokládá přiměřenost stanovených lhůt k odstranění vad žádosti, žalobce žádnou relevantní argumentací nezpochybnil. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí, jež z procesního hlediska tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, zamítnutí žalobcovy žádosti ze dne 30.10.2019 o prodloužení lhůty stanovené v pořadí třetí výzvou stavebního úřadu odůvodnil rovněž tím, že žalobce v žádosti neuvedl žádný důvod pro prodloužení lhůty, k čemuž žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že ve lhůtě stanovené stavebním úřadem, tedy do 31.10.2019, nedošlo ze strany žalobce k žádnému, byť částečnému doplnění požadovaných podkladů žádosti o vydání územního rozhodnutí.

25. Z výše uvedeného je zřejmé, že zamítnutí žalobcovy žádosti ze dne 30.10.2019 o prodloužení lhůty nebylo založeno na pouze subjektivním hodnocení stavebního úřadu, ale vycházelo z posouzení konkrétních okolností, které se k této žádosti vztahovaly. Právní základ výroku I. prvostupňového rozhodnutí, jenž byl vydán podle § 39 odst. 2 správního řádu, tvoří ustanovení § 39 odst. 1 a 2 správního řádu, jejichž znění stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí citoval. Z ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu plyne toliko možnost (nikoliv povinnost) správního orgánu na žádost účastníka usnesením přiměřeně prodloužit lhůtu určenou k provedení úkonu, a to za podmínek stanovených v odstavci 1. Stavební úřad po posouzení konkrétních okolností případu (viz výše) dospěl zcela oprávněně k závěru, že žalobcova žádost ze dne 30.10.2019 o prodloužení lhůty k doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí není důvodná, a proto ji zamítl. Se závěrem stavebního úřadu, že další prodloužování lhůty by již nebylo přiměřené, který následně napadeným rozhodnutím aproboval žalovaný, se soud plně ztotožňuje. Žalobci byl v průběhu řízení stavebním úřadem poskytnut více než dostatečný časový prostor k doplnění jeho žádosti, který však žalobce nevyužil. Negativním následkem, který zákon s takovou nečinností žadatele - účastníka řízení spojuje, je zastavení řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z hlediska aplikace tohoto ustanovení je irelevantní, zda účastníku řízení zastavením řízení vznikne nějaká újma. K argumentaci žalobce o škodě, která mu měla být způsobena tím, že investoval finanční prostředky na potřebné dokumenty a nyní nemůže pokračovat ve svém stavebním záměru, soud uvádí, že zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu nepředstavuje překážku pro možnost podat žádost o vydání územního rozhodnutí pro tutéž stavbu opětovně. Žalobce tak může po obstarání všech podkladů, kterými dosud nedisponoval, požádat znovu o vydání územního rozhodnutí (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10.1.2019 č.j. 1 As 270/2018 – 23). Soud nikterak nezpochybnuje, že obstarání potřebných dokumentů pro vydání územního rozhodnutí je spojeno s vynaložením určitých nákladů; tato skutečnost však nemá žádný vliv na povinnost stavebního úřadu zastavit řízení o žádosti, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Bylo na žalobci, aby ve lhůtě stanovené výzvou, přesněji řečeno opakovanými výzvami stavebního úřadu odstranil vytýkané nedostatky jeho žádosti o vydání územního rozhodnutí a předložil veškeré podklady potřebné pro posouzení věci. Jestliže tak neučinil, jde investice do „neúplných“ podkladů plně k jeho tíži.

26. Neobstojí ani žalobcovo tvrzení o porušení základních zásad správního řízení. Jednou ze základních zásad správního řízení je též zásada rychlosti řízení zakotvená v ustanovení § 6

odst. 1 správního řádu, podle něhož je správní orgán povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Odrazem této zásady je i povinnost stavebního úřadu rozhodnout o žádosti o vydání územního rozhodnutí ve lhůtách stanovených v § 87 odst. 4 stavebního zákona. Žalovaný v tomto směru přílehavě poukázal na následující závěr formulovaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10.1.2019 č.j. 1 As 270/2018 - 23: „*Jakkoliv mají správní orgány povinnost vycházet vstříc účastníkům řízení (§ 4 odst. 1 správního řádu), i uplatňování této zásady ve správním řízení musí mít své meze. Opakované prodlužování lhůt nepřiměřeně protahuje stavební řízení, za což bývají stavební úřady veřejností kritizovány, a to ačkoli, jak svědčí i tento případ, jsou na vině mnohdy účastníci řízení, kteří právě nesplněním svých zákonných povinností spojených s podáním žádosti řízení sami zdržují.*“

27. To, zda hrozí újma na právech třetích stran či zásah do jakéhokoliv veřejného zájmu chráněného zákonem, není zákonným kritériem, k němuž by měl správní orgán při rozhodování o žádosti účastníka řízení o prodloužení lhůty určené k provedení úkonu jakkoliv přihlížet. Stavební úřad ani žalovaný tudíž nepochybili, pokud se těmito okolnostmi při rozhodování o zamítnutí žalobcovy žádosti o prodloužení lhůty nezabývali.
28. K argumentaci žalobce, že mu není známa jakákoliv judikatura, která by se daným problémem zabírala, soud uvádí, že judikatura vztahující se k otázce prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti objektivně existuje. Kromě již zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10.1.2019 č.j. 1 As 270/2018 - 23 lze poukázat rovněž na rozsudek ze dne 13.4.2017 č.j. 1 Ads 7/2017 - 21, v němž Nejvyšší správní soud mj. dovodil, že: „*Správní orgány mají povinnost jednat zejména podle základních zásad uvedených v § 2 - 8 správního řádu. Konkrétně pak v souladu s § 4 správního řádu mají správní orgány podle možností vyjít vstříc účastníkům řízení. Nelze tedy libovolně posuzovat jednotlivé žádosti, ale naopak je nutné zkoumat, zda existují důvody pro vyhovění. V případě negativního výsledku je pak nutné, aby správní orgán uvedl důvody nevyhovění žádosti.*“ V nyní projednávané věci stavební úřad i žalovaný postupovali v souladu s právě citovaným závěrem - na základě konkrétních okolností případu zkoumali, zda existují důvody pro vyhovění žádosti a v rozhodnutích náležitě zdůvodnili, proč žádosti žalobce nebylo vyhověno.
29. Soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
30. Jelikož žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 14. dubna 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu